

Kovács László: TEMESSÜK EL?! **Húsvét – 2012**

Köszöntelek benneteket Húsvét vigíliáján, közösségi húsvét-ünneplésünkön. Temetés és feltámadás. Ez a két kulcsszó, ami köré csoportosul a mi emlékezésünk.

A bűnbánati résznek, a könyörgésnek és az olvasmányoknak egy összevont formája következik most, amelynek címe: **Állok a legutolsó stációnál...**

Húsvéti üzenetként kaptam e-mailen **Sík Sándor: Keresztútjának** ezt a részletét.

XIV. stáció

Evangélium: Lk 24, 36-43

A mai nap két kulcsszava: **TEMETÉS – FELTÁMADÁS.**

1) Temetés

A szomorúhír lényege: „Temessük el, temessük el!”

A szereplők: az ellenség és gyászolók. A gyászolók szeretnék gyorsan eltemetni a Jézust, hogy „hozzá ne férjen a gonosz világ”. Időközben kiderül, hogy a gyászolók magukban is szeretnék temetni a Jézust, „temessük el, menjünk vissza élni, a hálónkhoz...”. A kétezer év gyászos eredménye: „kétezer évig állt a Trón, de hol van az Ország?”, és ugyan „a szívekben élt... de hol vannak a szívek?” Megfogalmazódik a végeredmény: „Legyen már vége a meddő reménynek, felejtjük el...”

És az ellenség? Akkor „jöttek a népnagyok... szolgástul, katonástul... A parancs: „mindennek vége legyen”! Úgy tűnt, hogy nem lett mindennek vége először, de a történelemben újra és újra nekifeszülnek: „most másodsorra okosabbak lettünk, most nem érjük be néhány vértés őrrrel”. És valóban mintha „egy vezényszó lüktetne az légen át és mintha fölkelne az emberiség temetni a Krisztust”. Nem csak az ellenség, de hozzá csatlakozva a gyászolók is: „Ott van mind a menetben, aki él, jók és gonoszak, hitetlenek és hívők, mind ott vagyunk, mind ott vagyunk!”

De ott a félelem is: „mi lenne, ha fölkelne másodsor is, és megint azt találná mondani: Békesség nektek, én vagyok!”

2) Feltámadás

Az örömhír lényege: „Békesség nektek! Én vagyok!” Elhangzik minden húsvétkor és minden nap is. Mert a hír igaz és a Hír él és elpusztíthatatlan! A bennünk és körülöttünk lévő rossz ellenére győzhet az igaz, a jó, a szép. A Jézus személyében megfogalmazott örök Szeretet él és elpusztíthatatlan. És elmondja szemünkbe nézve újból nekünk, a megzavarodott tanítványoknak: „Békesség nektek! Én VAGYOK!” Mintha csak azt mondaná: Nyugi, nyugi! Ne féljetek! A születéstől a sírig nem kell pánikolni. Az igazságot, a jóságot, a szépséget, egy szóval: a szeretetet, nem lehet eltemetni. A rossz, a fizikai, a szellemi, az erkölcsi rossz is csak epizód, csak átmeneti hiány, a jóság a valóság, az a folyamat. És valóban. Gondoljuk csak át!

- 1) A szülő anya átéli a vajúdas minden gyötrelmét, a világra jövő kis ember azzal kezd, hogy kegyetlenül sírni kezd. Nyugi, nyugi, nem kell félni, mert öröm születik.
- 2) A szülők pánikba esnek, ha a kisgyerek éjszakákat átbömböl vagy megbetegszik. Nyugi, nyugi, ki lehet bírni, és csengő hang és türelem születik, a gyerek pedig meg fog gyógyulni.
- 3) A házaspár összeszólalkozik, nyugi, nyugi. Nem dől össze a világ. Minden veszekedésből, ha akarod, új békekötés és új szerelem születik.
- 4) A nagy gyerek rossz fát tesz a tűzre, vagy fiataként tévutakra téved. Nyugi, nyugi, majd megtanulja, hogy jobb a szülői ház, mint a moslékos vályú.
- 5) A felnőtt megbolondul és őrültségeket csinál. Nyugi, nyugi, minden bűnből és őrültségből van visszaút, és mindenből jöhet ki jó.
- 6) A biztos állást egyik pillanatról pillanatra elveszti valaki. Csak semmi pánik! Mindig volt és mindig lesz valami megoldás. Nem kell félni!
- 7) Megbolondul a világ és újra szólnak a fegyverek, elhatalmasodik a gyűlölet. Nyugi, nyugi, csak benned ne győzzön, és hősök születnek és eljön a béke.
- 8) Közösségek bomlanak szét és eszmék, eszmények és álmok dőlnek össze. Nyugi, nyugi, csak benned ne történjen meg mindez, és új hajtások nőnek és új bokrok, mert van, ami elpusztíthatatlan.
- 9) A halál és a sír vár rád. (Kemény dió). De nyugi, nyugi, (mondom magamnak is), ne foglalkozz vele, hogyan lesz, miként lesz, hát nem elég bizonyíték, hogy az igaz, a jó és a szép: a szeretet mindig győz, még a rossz árán is, hisz még a rosszból is jó fakad.

--- Hát csak ennyit akartam mondani ezen a Húsvéton. Ami pedig azt illeti, hogy „*zuhog az egyetemes ének: Temessük el, temessük el!*”, de jó tudni és meg is kell hallani, hogy „hangzik a mindenségben ma is: **„Békesség nektek, én VAGYOK!”** Ne féljete: Nyugi, nyugi!

[Elhangzott 2012. április 7-én a Bokorportán]

Sík Sándor: KERESZTÚT

XIV. stáció

Állok a legutolsó stációnál,
Várom a beteljesedést.
És szembejön a Gyászmenet,
A Krisztus-temetés.

Legelől József, Nikodémus,
Meg a keserves Máriák.
El-elkapdossa siralmukat hozzám
A golgotai szél:
„Temessük el, sietve,
Meg ne alázzák a halálban is!
Fűrösszük fűszerekbe, burkoljuk tiszta gyolcsba,
Kőbolt szívébe fektessük pihenni,
Hozzá ne férjen a gonosz világ,
Mely kivetette magából.
Nem így gondoltuk, jaj nem így!
Bizakodtunk,
Hogy teljessége megjött az időnek.
Eljött és beteljesedett és elment az idő.
Immár nincs bizakodni miben.
Sötét dolog embernek lenni!
Temessük el, temessük el!”

Jönnék, jönnék jelvényeikkel
A népnagyok: Annás és Kaifás
Szolgástul, katonástul.
S elburkolódzva köpenyébe a nyugtalan Pilátus is.
Csattognak a vezényszavak:
Előre, örök, pecsétet a kőre!
Vértek vegyék körül a sírt!
Mindennek vége legyen!
Katonák, fejetek a zálog!
Temessük el, temessük el!

És tárt karokkal állanék elélük:
Megálljatok, testvérek!
Hiszen ismeritek az Írást,
Prófétákat és Sybillákat
És János mennydörgéseit:
Megértétek a harmadik napot,
Láttátok, illettétek őt
És tudjátok, mi történt
Jeruzsálemben, Rómában és mind a világon
Kétezer éven át.

És tudjátok, hogy mi érlelődik
Az ég felhőiben.
Hihetitek-e még, hogy el lehet temetni
Az országot,
Mely nem e világról való?
Mit ér a szó? Mit ér a kard?
Nem tudjátok-e, hogy meg vagyon írva:
„Meg fogják látni, akit általverték!”

„Mindent tudunk!” – zokog fülembé a szél
És sírnak mind a Máriák.
Tudjuk, feltámadott,
Tudjuk, élt és uralkodott,
Kétezer évig állt a Trón,
De hol van az Ország?
A szívekben élt, a milliószor milliók szívében, –
Hol vannak a szívek?
„Ha Isten vagy, szállj le a keresztről!”
Mondták nevetve a papifejedelmek,
„Ha Isten vagy, szállj be a szívünkbe!” –
Mondottuk sírva mink.
De Ő nem szállt le a keresztről,
És elszállott az emberek szívéből.
Temessük el és menjünk vissza élni,
Hálóinkhoz, áruinkhoz, könyveinkhez, asszonyainkhoz,

Legyen már vége a meddő reménynek,
Felejtsük el ígéretét,
Melyből nem lett Beteljesedés.
Elment, elhalt híre a Hangnak,
Azóta embernek lenni még sötétebb.
Legyen egyszer mindennek vége!
Temessük el, temessük el!

Mindent tudunk - sziszeg fülembé a szó,
Fejüket hajtogatják a papi fejedelmek
És mintha mosakodna,
Úgy dörzsöli Pilátus a kezét.
„Mindent tudunk, mindent jobban tudunk,
Most másodszorra okosabbak lettünk.
Most nem érzük be néhány vértés őrrrel.
Nem, nem, fogjatok kardot és követ,
Mert mi lenne, ha fölkelne másodszor is
És megint azt találná mondani:
>>Békesség nektek, Én vagyok!<<
Mi lenne abból, ha szemünkbe nézne
S lenne csakugyan békesség velünk?
Legyen csak eltemetve végképp!
Temessük el, temessük el!”

Valami kozmikus vezényszó
Lüktet a légen át:
Mintha fölkelne az emberiség,
Temetni a Krisztust.
Ott van a menetben mind, aki él,
Jók és gonoszak, hitetlenek, hívők,
Mind ott vagyunk, mind ott vagyunk.
Valami kozmikus dobszó veri a taktust,
S mindenfelől, koncentrikus körökben
Ömlik az emberiség:
Temetni a Krisztust.

És minden nyelvén a megváltott
És visszaváltatlanított emberiségnek
Egy láthatatlan pálca ütemére
Zuhog az egyetemes ének:
„Temessük el, temessük el!”

Valahol
A kristálytenger fölött,
A Szék előtt
Feszült inakkal áll az Angyal.
Szemei mint a villám, ruhája mint a hó,
Áll, vár és alig-alig győzi kivárni
A Harmadnap hajnallatát,
(Nem is harmadik igazán, -
Isten türelme is feszült a pattanásig:
Csak egy éj, egy nap, egy hajnali perc)
És lendül a szárny,
És lebben a kő,
És elhangzik a mindenségben:
„Békesség nektek, én vagyok!”